

LA LLIURE OPINIÓ

La democràcia és plena de coses bones, però perquè no arribi a tenir el punt odiós lligat a la perfecció absoluta (suposant que existeixi) presenta aspectes que, pel cap baix, són irritants. Com per exemple les campanyes que precedeixen les eleccions.

A mi em passa que les adhesions incondicionals em neguitegen, perquè trobo que un dels drets humans que hauria de figurar en qualsevol solemne declaració de principis és el dret a equivocar-se. Jo mateix em poso per penyora: si no sabia que m'equivoco sovint, i precisament sense voler, no estaria mai tranquil del tot, no em veuria amb cor d'ésser indulgent amb els altres, amb els qui mereixen la mateixa comprensió que desitjo per a mi.

Referint-me a les campanyes electorals, i concretament als candidats que s'hi presenten, no n'hi ha cap al qual em senti obligat a creure'l a cegues. Ni cap programa que trobi sense màcula. Persones i propòsits, fins i tot els que s'acosten més a les meves preferències, no m'inclinen a una identificació sense reserves.

Tot això, que pot agafar d'improvís a qui tingui la gentilesa de llegir-me, em ve d'una perplexitat electoral: resulta que segons quina sigui la meva tria política hi ha fets molt allunyats del partidisme militant (com ho són els JJ.OO. del 92) que em poden convertir en un traïdor. O en un mal ciutadà, tirant a mal patriota. Són penjaments terribles.

Que consti que es tracta d'alternatives que ens col.loquen damunt la taula, sembla que ens vulguin posar entre l'espasa i la paret. Cal definir-se i escollir, a favor o en contra dels Jocs

Oímpics de Barcelona. I fer-ho rotundament i de pressa, perquè es veu que ja anem una mica endarrerits.

Jo em vaig arrencar des del principi entre els qui no s'engrescaven amb la perspectiva de celebrar l'esdeveniment aquí. Fou abans que transcendís la importància política del projecte. Les raons que em vaig permetre d'exposar eren al marge de militàncies concretes. Deia -perquè ho havia llegit en alguna banda- que les ciutats organitzadores dels JJ.OO. n'havien sofert dèficits considerables, exceptuant Los Angeles, pel fet que ja comptava amb totes les instal·lacions necessàries. No van haver de construir a corre-cuita, perquè una sòlida tradició en la pràctica de l'atletisme els estalviava d'improvisar o d'apedaçar estadis i altres conjunts adequats.

A part d'això, la qüestió dels guanys en prestigi internacional també em semblava hipotètica perquè al cap de quatre dies el món en general s'oblida de les marques dels atletes i es preocupa d'altres coses, endut per una actualitat que no cessa.

Temo, i és un rosec ben meu que no té res a veure amb afinitats o antipaties polítiques, que ens hem embarcat en una aventura de resultats molt pobres en relació amb la despesa requerida. Els nostres atletes obtindran poques medalles i seran de les de metall barat. En aquest sentit em sembla fàcil fer de profeta, tot i el desig d'equivocar-me. Ens quedaran unes instal·lacions excessives, amb el perill que hagin estat poc pensades i amb més espai que no pas ganes de córrer o de saltar.

Demano, per favor, que no se'm classifiqui per expressar aquestes opinions. Que, d'altra banda, són fàcilment ampliables. Simplement, crec que els milers de milions que es destinaran als Jocs, si es dedicaven a obres que la ciutat reclama amb urgència,

Barcelona seria més humanament habitable. I no tan sols per uns quants dies, sinó per a una llarga temporada.

La democràcia es pot veure en tot moment, però perquè no s'hi afegeix el punt de vista de la classe treballadora que existirà i prou. Pere Calders

A mi se m'acorda que una vegada vaig llegir un article d'alguna revista, perquè trobo que hi ha molta gent que s'interessa per aquestes coses. Jo també m'interessa i m'agrada llegir i escriure sobre aquestes coses. I prou perquè, com he dit, jo també m'interessa i m'agrada llegir i escriure sobre aquestes coses. I prou perquè, com he dit, jo també m'interessa i m'agrada llegir i escriure sobre aquestes coses.

Referint-se a les campanyes electorals, i concretament als programes que s'hi presenten, no n'hi ha cap de més interessant i creure'l a cegues. Ni cap programa que troci sense més les formes i propòsits, fins i tot els que s'acorden amb les nostres preferències, no minuciosament a una ideologia sense cap altre.

Tot això, que pot agafar d'impressió a molta gent, és en realitat una llegenda. En ve d'una perspectiva cultural, perquè que alguna cosa sigui així no vol dir que ho sigui per tot el món. I això és el que cal tenir en compte. I això és el que cal tenir en compte. I això és el que cal tenir en compte.

Que consti que es treballa amb el mateix que es fa del locutor de ràdio, com a exemple, és una cosa que s'ha de tenir en compte. I això és el que cal tenir en compte. I això és el que cal tenir en compte.